

ARMADA
CLASIC
◆

STEPHEN KING

FOCUL VIE

Traducere din limba engleză
CĂTĂLINA STANISLAV

ARMADA

- **T**ati, sunt obosită, a spus fetița în pantaloni roșii și bluză verde, pe un ton agitat. Nu putem să ne oprim?
— Nu încă, scumpo.

El era un bărbat masiv, cu umeri lați, îmbrăcat într-o jachetă de catifea reiată, foarte tocită, și o pereche de pantaloni largi, din stofă maro. El și fetița se aflau pe Third Avenue în New York City și se țineau de mână, mergând repede, aproape alergând. S-a uitat în spate, peste umăr, și mașina verde era încă acolo, înainta încet în urma lor, pe banda de lângă trotuar.

— Te rog, tati! *Te rog!*

S-a uitat la ea și a văzut cât de palidă era. Avea cearcăne. A săltat-o pe brațul lui, dar nu știa cât timp putea să reziste așa. Era și el obosit, iar Charlie nu mai era atât de ușoară.

La 5:30 după-amiaza, Third Avenue era blocat. Trecuseră deja de 65th Street și aceste intersecții erau și mai întunecate, și mai puțin populate... Dar chiar de asta se temea el.

S-au ciocnit de o doamnă care împingea un cărucior plin de cumpărături.

— Uită-te pe unde mergi, da? a zis ea și apoi a dispărut, înghițită de mulțimea grăbită.

Simțea că-i obosește brațul și a mutat-o pe Charlie pe celălalt. A mai aruncat o privire în spate și mașina verde era încă acolo, încă pe urmele lor, cam la jumătate de stradă distanță. Erau doi bărbați în față și, după câte vedea, un al treilea în spate.

Ce fac acum?

Nu știa răspunsul la întrebarea asta. Era obosit și speriat și îi era greu să gândească. L-au prins la momentul nepotrivit și nenorociții probabil că știau asta. Tot ce voia să facă era să se așeze pe bordura murdară și să plângă de frustrare și de teamă. Dar asta nu era un răspuns. El era adultul. Trebuia să gândească pentru amândoi.

Ce facem acum?

N-aveau bani. Probabil că asta era cea mai mare problemă, după cea cu bărbații din mașina verde. Nu ai ce să faci fără bani în New York. Oamenii fără bani dispăreau în New York; îi înghițeau trotuarele și nu-i mai vedea nimeni niciodată.

S-a uitat înapoi, peste umăr, a văzut că mașina verde se apropiase și transpirația a început să-i curgă șiroaie pe spate și pe brațe. Dacă știau cât bănuia el că știau – dacă știau că impulsul îi secătuisese –, ar fi încercat să-l ia cu ei chiar atunci, pe loc. Nu le-ar fi păsat cătuși de puțin de oamenii din jur. *Oare mi-au studiat progresul? s-a întrebat Andy. Dacă da, atunci știi, e clară direcția.* Dacă da, atunci știau tiparul. După ce Andy a făcut rost de niște bani, o vreme, lucrurile ciudate nu s-au mai manifestat. Lucrurile de care erau ei interesați.

Continuă să mergi!

Da, șefu! Să trăiț' șefu! Unde?

Se duse la bancă la prânz, pentru că i se activase radarul – pre-simțirea aia ciudată că se apropiau iar oamenii răi. Avea bani în bancă și erau suficienți ca el și Charlie să plece dacă trebuia. Și ce să vezi? Andrew McGee nu mai avea cont deschis la Chemical Allied Bank din New York, nici cont personal, nici cont de afaceri, nici economii. Dispăruseră toate în neant și atunci a știut că trebuia să ia taurul de

coarne de data aceasta. Oare toate astea chiar se întâmplaseră cu numai cinci ore în urmă?

Dar poate că mai rămăsese o zvâcnire. O mică zvâcnire. Trecuse aproape o săptămână de la ultima – tipul ăla cu sindrom presuicidar de la Confidence Associates, care venise la ședința obișnuită de joi seara și apoi începuse să vorbească cu un aer calm și straniu despre cum se sinucisese Hemingway. Și, în timp ce ieșeau afară, Andy, cu brațul pus ușor pe umerii bărbatului presuicidar, i-a dat un impuls.

Acum, amărât, spera să fi meritat. Pentru că părea tot mai mult că el și Charlie vor fi cei care vor plăti. Aproape că a sperat că un ecou... Dar nu! A alungat gândul, îngrozit și dezgustat de el însuși. Nu era ceva ce să-ți dorești pentru *nimeni*.

O mică zvâcnire, s-a rugat el. Atât, Doamne, doar o mică zvâcnire. Suficient cât să ne scot pe mine și Charlie din nebulia asta.

Și, Doamne, ce preț vei plăti... plus că vei fi ca și mort timp de o lună după aceea, ca un radio cu o siguranță arsă. Poate chiar șase săptămâni. Sau poate mort de-a binelea, cu creierul inutil curgându-ți prin urechi. Ce i s-ar întâmpla atunci lui Charlie?

Ajungeau la 17th Street și semaforul nu-i lăsa să treacă. Traficul se revărsa peste tot și pietonii se adunau în colț ca într-un gât de sticlă. Și brusc a știut că asta e locul din care bărbații în mașină verde îi vor sălta. În viață dacă era posibil, desigur, dar, dacă se irosea prea mult efort... ei bine, probabil că li se dăduseră ordine și cu privire la Charlie.

Poate nici nu ne mai vor în viață. Poate s-au decis doar să mențină statu-quo-ul. Ce faci cu o ecuație greșită? O ștergi de pe tablă.

Un cuțit în spate, un pistol cu amortizor, foarte posibil ceva mai ezoteric – o picătură de otravă rară în vârful unui ac. Convulsii pe Third Avenue colț cu 17th Street. *Domnule ofițer, acest bărbat pare să fi suferit un atac de cord.*

Va trebui să încerce să găsească zvâcnirea aia. Nu exista altă variantă.

Au ajuns la pietonii care așteptau la colțul străzii. Peste drum, semnul cu NU TRAVERSAȚI stătea aprins și părea că durează o eternitate. S-a uitat înapoi. Mașina verde se oprise. Portierele dinspre trotuar s-au deschis și au coborât doi bărbați îmbrăcați la costum. Erau tineri și cu fețe curate. Arătau considerabil mai vioi decât felul în care se simțea Andy McGee.

A început să-și facă loc cu coatele prin puhoiul de pietoni, cu ochii căutând frenetic un taxi liber.

— Hei, omule...

— Pentru Dumnezeu, prietene!

— Vă rog, domnule, călcați pe *câinele meu*...

— Scuzați-mă... scuzați-mă... zicea Andy disperat.

Căuta un taxi. Nu era niciunul. În orice alt moment, strada ar fi fost plină de taxiuri. Simțea cum bărbații din mașina verde veneau după ei, cum voiau să pună mâna pe el și pe Charlie, să-i ducă cu ei Dumnezeu știe unde, la Atelier, la dracu-n praznic sau să facă ceva și mai rău...

Charlie și-a lăsat capul pe umărul lui și a căscat.

Andy a văzut un taxi liber.

— Taxi! Taxi! a țipat, făcându-i disperat semn cu mâna liberă.

În spatele lui, bărbații au renunțat la aparențe și au luat-o la fugă.

Taxiul a tras pe dreapta.

— Stai! a țipat unul din bărbați. Poliția! Poliția!

O femeie din mulțimea de pietoni din colțul străzii a țipat și au început toți să se împrăștie.

Andy a deschis ușa din spate a taxiului și a așezat-o pe Charlie înăuntru. A intrat imediat după ea.

— La Guardia, calc-o! a spus el.

— *Stai, taxi! Poliția!*

Șoferul de taxi a întors capul spre voce și Andy i-a dat un impuls – foarte delicat. Andy a simțit o înțepătură de cuțit înfipt chiar

în mijlocul frunții, lăsând o urmă dureroasă, ca o migrenă matinală – de genul celei pe care o ai după ce dormi cu gâtul strâmb.

— Cred că vor să-l prindă pe tipul negru cu șapca în carouri, i-a zis taximetristului.

— A, da, a spus șoferul și a pornit liniștit.

Coborau pe East 17th Street.

Andy s-a uitat înapoi. Cei doi bărbați stăteau singuri pe marginea trotuarului. Ceilalți pietoni nu voiau să aibă de-a face cu ei. Unul dintre ei a scos un walkie-talkie din centură și a început să vorbească. Apoi au dispărut.

— Tipul ăla negru, a zis șoferul, ce-a făcut? Crezi c-a furat de printr-un magazin de băuturi sau ceva?

— Nu știu, a zis Andy, încercând să găsească o cale de a profita cât mai mult de șoferul acesta, folosindu-și la minimum impulsul.

Oare își notaseră numărul de pe plăcuța de înmatriculare a taxiului? Trebuia să presupună că da. Dar nu ar vrea să se ducă la poliția municipală sau de stat și ar fi surprinși și agitați cel puțin o vreme.

— Sunt toți niște drogați, negrii din orașul ăsta, a spus șoferul. Nu-i nevoie să-mi spui, că o știu prea bine.

Charlie moțâia. Andy și-a dat jos haina de catifea, a împăturit-o și i-a strecurat-o sub cap. Începuse să simtă o urmă de speranță. Dacă jucau cartea asta cum trebuie, s-ar putea să funcționeze. Norocul i-a trimis ceea ce Andy credea că e (fără niciun fel de prejudecată) o pradă ușoară. Era genul care părea cel mai ușor de impulsionat, chiar la fix: era alb (orientalii erau cei mai complicați, dintr-un anume motiv); era destul de tânăr (oamenii bătrâni erau aproape imposibili) și cu inteligență medie (la oamenii deștepți era cel mai simplu, la cei proști, cel mai greu și la cei cu deficiențe mintale era imposibil).

— M-am răzgândit, a spus Andy. Du-ne în Albany, te rog.

— *Unde?* șoferul s-a holbat la el în oglinda retrovizoare. Frate, nu pot să iau comenzi până în Albany, ai înnebunit?

Andy și-a scos portofelul, care conținea o singură bancnotă. I-a mulțumit lui Dumnezeu că asta nu era unul din taxiurile alea cu partiție antiglonț și nicio cale de acces către șofer, în afară de o fantă pentru bani. Contactul deschis avantaja mereu impulsul. Nu reușise să-și dea seama dacă era o chestie psihologică sau nu, iar acum nici nu mai conta.

— Îți dau o bancnotă de 500 de dolari, a spus Andy încet, să ne duci pe mine și fiica mea în Albany. OK?

— Doamne ferește, domnule!

Andy a împins bancnota în mâna șoferului și, cât șoferul se uita în jos spre ea, Andy a trimis un impuls puternic. Pentru o secundă oribilă i-a fost teamă că nu va funcționa, că nu mai avea nimic, că s-a chinuit să stoarcă și ultima picătură pe care o mai avea când l-a făcut pe șofer să vadă bărbatul negru inexistent, cu șapcă în carouri.

Apoi a venit senzația – ca de obicei, mereu însoțită de împunsătura dureroasă de pumnal. În același timp, începea să-și simtă stomacul mai greu și intestinele cuprinse de o agonie chinuitoare. Și-a dus mâna tremurândă spre față și s-a întrebat dacă avea să vomite... sau să moară. Chiar în momentul acela *voia* să moară, așa cum se întâmpla mereu când făcea abuz de puterea lui – *folosește-o, nu abuza de ea*, sloganurile de final ale unui DJ de acum multă vreme îi sunau obsesiv, cu ecou în minte – orice ar fi însemnat „ea”. Dacă i-ar fi pus cineva o armă în mână chiar în momentul acela...

Apoi s-a uitat într-o parte, spre Charlie care dormea, Charlie care avea încredere în el că o să-i scoată din mizeria asta, așa cum o făcuse și cu alte ocazii, Charlie încrezătoare că va fi acolo când se trezește. Da, toate mizeriile, doar că era aceeași mizerie, aceeași nenorocită de mizerie și tot ce făceau era să fugă iar. O disperare neagră i-a întunecat privirea.

Sentimentul a trecut... dar nu și durerea de cap. Migrena avea să devină din ce în ce mai rea, până când se transforma într-o greutate

zdrobitoare care-i provoca o durere arzătoare de cap și de gât, cu fiecare bătaie a inimii. Lumini puternice aveau să-i facă ochii să lăcrimeze neajutorați și să trimită săgeți de agonie în orbite. Sinusurile aveau să se închidă și ar fi trebuit să respire pe gură. Burghie în tâmples. Sunete mici amplificate, sunete obișnuite la fel de puternice ca niște ciocane pneumatice, sunete puternice și insuportabile. Durerea de cap avea să fie din ce în ce mai rea, până când simțea că îi zdrobește cineva capul ca un instrument de tortură din perioada Inchiziției. Apoi se stabiliza la nivelul ăla pentru șase, opt sau poate zece ore. De data asta, nu știa. Nu mai insistase niciodată în halul asta când era atât de aproape de epuizare. Dacă nu îl slăbea migrena, era aproape inutil. Charlie va trebui să aibă grijă de el. Dumnezeu știa, o mai făcuse și înainte... dar avuseseră noroc. Însă cât ține și norocul ăsta?

— Vai, domnule, nu știu...

Adică se temea ca nu cumva să încalce legea

— Nu batem palma decât dacă nu-i spui fetiței mele, a spus Andy. A fost cu mine în ultimele două săptămâni. Trebuie să se întoarcă la maică-sa mâine-dimineață.

— Drepturi de vizitare, a spus taximetristul. Știu prea bine ce înseamnă asta.

— Vezi tu, trebuia să o duc cu avionul.

— Spre Albany? Probabil Ozark, nu?

— Da. Doar că mi-e foarte frică să zbor. Știu cât de ciudat sună, dar e adevărat. De obicei, o duc cu mașina, dar de data asta fosta mea soție s-a luat de mine și... nu știu.

Adevărul e că Andy chiar nu știa. Inventase povestea pe loc și acum părea că se îndreaptă spre o fundătură. În mare parte, se datora extenuării.

— Deci vă las la vechiul aeroport din Albany și, în ceea ce o privește pe mama, ați zburat, nu?

— Exact!

Durerea îi pulsa în tâmpile.

— Ah, și, în ceea ce o privește pe mama, nu ești nici *cotcodac-cotcodac*, nu-i așa?

— Da.

Cotcodac-cotcodac? Ce ar fi trebuit să însemne aia? Durerea era tot mai rea.

— Cinci sute de dolari să scapi de un zbor cu avionul! s-a minunat șoferul cu voce tare.

— Pentru mine merită, a spus Andy și i-a mai dat un mic imbold. Cu o voce foarte slabă, vorbind aproape în urechea taximetristului, a adăugat: Și ar trebui să merite și pentru tine.

— Auzi? a zis șoferul pe un ton visător. Să știi că nu refuz cinci sute de dolari. Nu-i nevoie să-mi spui, că o știu prea bine.

— OK, a spus Andy și s-a lăsat din nou pe spătar.

Șoferul de taxi era satisfăcut. Nu-și puna întrebări legate de povestea incoerentă a lui Andy. Nu se întreba ce face o fată de șapte ani vizitându-și tatăl pentru două săptămâni în octombrie, când avea școală. Nu-și puna întrebări nici despre faptul că niciunul din ei nu avea nici măcar un rucsac la el. Nu-și făcea griji în legătură cu nimic. Fusesse impulsivat.

Acum Andy avea să plătească pentru asta.

A pus o mână pe piciorul lui Charlie. Dormea dusă. Fuseseră pe drumuri toată după-amiaza – de când Andy se dusese la școală și o scosese de la oră, apelând la o scuză pe care și-o amintea doar pe jumătate... bunica e foarte bolnavă... am sunat acasă... îmi pare rău că trebuie să o iau în mijlocul zilei. Și, în spatele tuturor acestor lucruri, o mare, mare ușurare. Cât de tare se temuse să se uite în sala doamnei Mishkin și să vadă locul lui Charlie gol, cu cărțile aranjate frumos în bancă: *Nu, domnul McGee a plecat cu prietenii dumneavoastră acum vreo două ore... aveau un bilet de la dumneavoastră... nu era în regulă?*

Îi reveneau în minte amintirile cu Vicky, teroarea ce-l cuprinsese brusc văzând casa pustie în ziua aia. Goana lui nebună după Charlie. Pentru că o luaseră cândva, o, da.

Dar Charlie fusese acolo. Cât de aproape fusese? Ajunsese cu jumătate de oră înaintea lor? Cincisprezece minute? Mai puțin? Nu-i plăcea să se gândească la asta. Luaseră prânzul întârziat la Nathan și petrecuseră restul după-amiezii *mergând* – Andy putea acum să-și recunoască sieși că fusese într-o stare de panică oarbă – au mers cu metrouri, autobuze, dar, în principiu, doar au mers. Și acum fata era obosită.

I-a aruncat o privire lungă, iubitoare. Avea părul până la umeri, de un blond perfect, iar când dormea, era de o frumusețe calmă. Asemănarea cu Vicky era dureroasă. A închis și el ochii.

În față, șoferul de taxi se uita nedumerit la bancnota de cinci sute de dolari pe care i-o dăduse bărbatul. A pus-o în borseta în care își ținea tot bacșișul. Nu i s-a părut ciudat că tipul ăsta din spate se plimba prin New York cu o fetiță și o bancnotă de cinci sute de dolari în buzunar. Nu s-a întrebat cum va rezolva asta cu dispecerul lui. S-a gândit doar la cât de încântată va fi prietena lui, Glyn. Glynis îi tot spunea că taxi-metria era un job plictisitor și deprimant. Să vezi când va vedea bancnota deprimantă și plictisitoare de cinci sute de dolari.

Pe banchetă, Andy stătea cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Începea durerea de cap, începea, neiertătoare ca un cal negru într-un cortegiu funerar. Simțea copitele calului în tâmpile: *buf, buf, buf*. Fugari. El și Charlie. El avea 34 de ani și, până anul trecut, fusese profesor de engleză la Harrison State College în Ohio. Harrison era un orașel universitar adormit. Bunul și vechiul Harrison, chiar în inima Americii de Nord. Bunul și vechiul Andrew McGee, un tânăr integru și deosebit. Mai știți ghicitoarea? De ce e un fermier stâlpul de susținere al comunității lui? Pentru că iese mereu în evidență în câmpul său.